

betale en Afgift, som de ikke kunne bære. Men nu siges der imidlertid i § 72 i det Parti, som ikke vil blive afficeret af Vædringsforslaget, at „Afgiften bliver lige for Alle uden Hensyn til Bessaffenhed eller Omfanget af Enhvers Næring og svares uden Hensyn til“ o. s. v. Dette synes altsaa at være i høj Grad uforenligt med den Deel af Vædringsforslaget, som gaaer ud paa, at man skal sætte Taxten for hver enkelt Kro, netop for at kunne tage Hensyn til dens Bessaffenhed og Omfanget af dens Næring. Hvis altsaa den Tanke, der er nedlagt i dette Vædringsforslag, og som jeg, og jeg antager ogsaa andre Medlemmer, iøvrigt kunde slutte sig til, skulde optages i Loven, maatte der ialfsald foretages en noget større Omarbejdelse af § 72. Jeg skal imidlertid tillade mig den almindelige Bemærkning, at det forekommer mig kun lidet ønskeligt, om man nu vilde forlade det Princip, som fuldkommen klart er udtalt i § 72, det Princip: ved Ansættelsen af Afgiften ikke at tage noget Hensyn til Bessaffenheden eller Omfanget af det enkelte Næringsbrug, idet man med Hensyn til Kroerne optog en saadan Taxation efter Leilighed og Næringsomfang. Det er ogsaa aldeles vist, at om man ogsaa paa enkelte Steder og om enkelte Kroer vilde kunne opgive bestemte Grunde, der gjøre det ønskeligt eller nødvendigt at sætte dem i en lavere Afgift, saa er der derimod ingen Tvivl om, at for den hele store Pluralitet haade af Amter og af Kroer i Amtene, vil der ikke lade sig sige noget Bestemt, der kunde motivere, at en Kro svarere sættes ind i den ene end i den anden Klasse, og denne Classification vilde saaledes kun afstedkomme yderst piinlige og ubehagelige Arbejder for Amtsrådet, som aldrig vilde føre Andet med sig end stærke Controverser med de enkelte Kroetere. Vil man altsaa fastholde den Tanke, som det ærede Medlem har havt, saa forekommer det mig, at det vilde være ikke lidet rimeligere, at man i Loven tog en Reservation, hvorefter det overdroges Amtsrådet for enkelte Kroers Vedkommende, hvor særlige Omstændigheder maatte tale derfor, at foretage en Nedsættelse til en vis lavere Sum. — Med Hensyn til Vædringsforslaget Nr. 9 var det den ærede In-

denrigsministers Tanke, at, naar Afgiften ikke var erlagt inden Kvartalernes Udlob, skulde Næringsbevist casseres og Vedkommende tage et nyt Næringsbevist. Dette forekommer mig nu rigtig nok at være en overmaade haard Bestemmelse, og min Fornemmelse af det Haarde heri blev kun overtruffet, da et æret Medlem her ligeoverfor (Selsken) foreslog, at man strax skulde gaae til at tage den Paagældendes Skildt ned, give en Kjenndelse derfor og see, hvad den videre Følge deraf vilde blive. Jeg troer vist, at Udvalgets Forslag i denne Henseende saa temmelig træffer det Rette og navnlig er saa lidet inhumant, som man overhovedet i saadanne Forhold kan være, hvorhos det tillige anbefaler sig derved, at der gives Vedkommende Leilighed til at betale den første Restance i den Tid, man venter og seer, om han ogsaa paadrager sig den anden. Jeg skulde derfor troe, at der var god Grund til at holde sig til Forslaget, som det foreligger fra Udvalgets Side. Der blev af et æret Medlem her i min Nærhed (Princ-Seidelin) indvendt, at det var kun nødvendigt i Kjøbstæderne, men at der ikke vilde vise sig nogen Drang til det paa Landet. Jeg kan dertil ikke sige Andet, end at fra min egen Praxis veed jeg kun et enkelt Tilfælde, hvor der har været Brug for det paa Landet, men Forholdet er jo ogsaa nu saaledes, at Brændeviinshandel paa Landet er knyttet til en Bevilling, og at man altsaa, for Bevillingen meddeles, kan forstikke sig om, at der findes betryggende personlige Garantier hos den, man vil give den til. Denne Bestemmelse har derfor ikke for Tiden den Betydning paa Landet, som den vil faae, naar Alle og Enhver, som kan betale de 100 eller 150 Rd., kan skaffe sig Næringsbevist til Brændeviinshandel; thi saa lader det sig forudsee, at der vil komme uvederhøftige Personer nok, som ville prøve, om en saadan Handel kan gaae, og som ikke vilde være utilbøielige til at unddrage sig Erlægningen af Afgiften, hvis man ikke tog Præservativer derimod. At det skulde have nogen Bæmselighed paa Landet at controllere, hvorvidt Vedkommende havde forstjert sin Ret til Brændeviinshandel ved at paadrage sig Restancer,